

Toate lucrurile se învăță la timpul lor

URMELE
PE ARIOR ÎNTREBĂRI
NALE CELOR MICI

Ursulețul era trist.

- Nu vreau să stau cu ei, mami. Sunt plăcitor! se plângea Ursulețul.
 - Cum poți să spui aşa ceva, Ursuleț? a zâmbit mama. Nu ai stat cu ei mai mult de o oră până acum, aşa că va fi plăcut pentru toți.
 - Dar eu prefer să stau cu tine, a bombănit Ursulețul.
- Cei doi continuau să meargă prin pădure.
- Și mie îmi place să-mi petrec timpul cu tine, Ursuleț, dar am nevoie și eu de puțin timp pentru mine. Iar ei se bucură foarte mult să te primească.
 - Ei bine, eu nu mă voi distra! a mormăit nemulțumit Ursulețul.
 - Asta vom vedea, a zâmbit mama. S-ar putea să rămâi surprins.

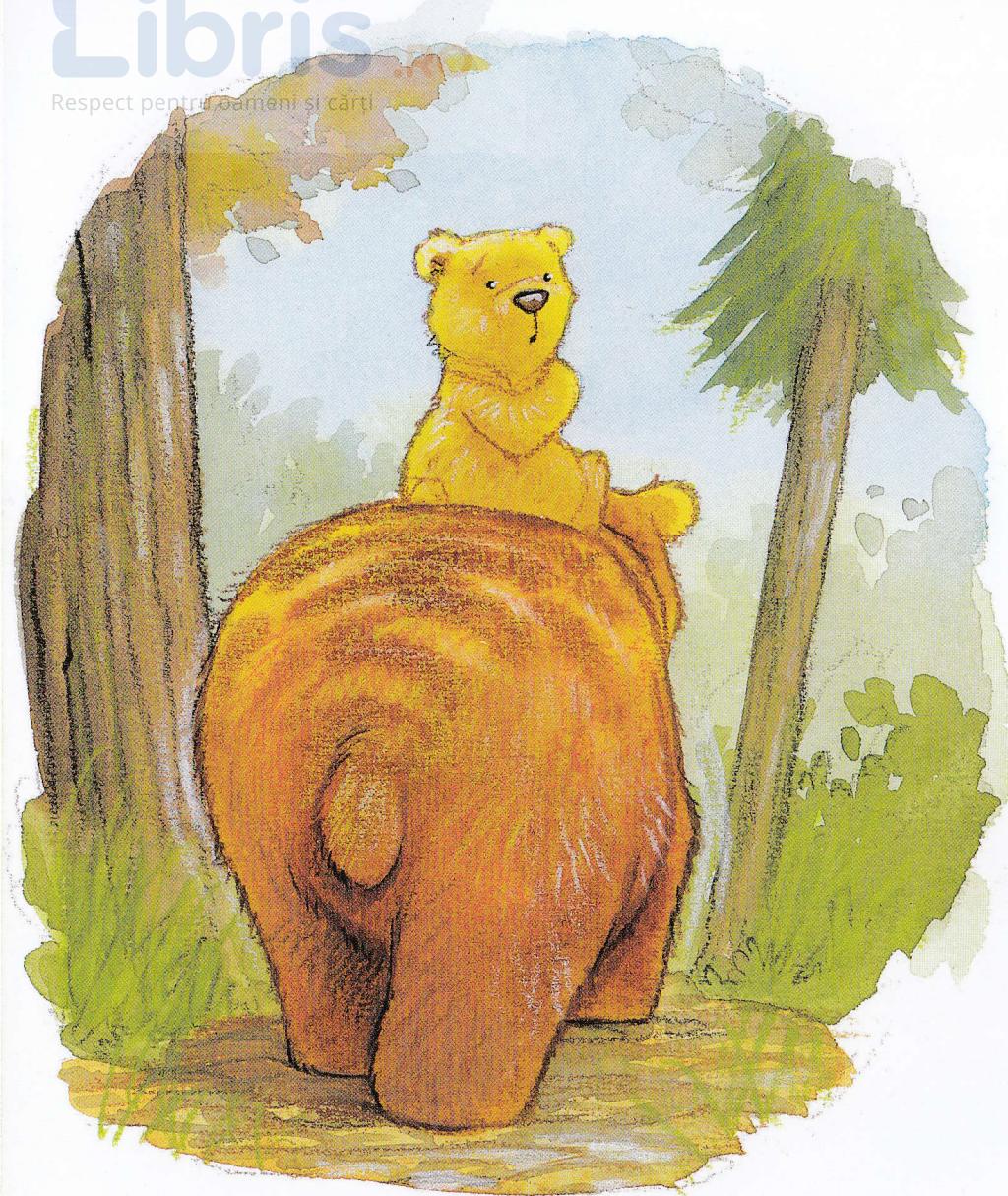

Ursulețul își târa picioarele până la locuința bunicului și a bunicii,
și mergea din ce în ce mai încet.

- Hai! l-a încurajat mama. Se întunecă până ajungem.
 - Asta și vreau, a mormăit Ursulețul. De ce trebuie să rămân la ei atâtea zile?
 - De fapt, Ursulețule, vei sta la ei doar pentru trei ture de somn,
apoi mă voi întoarce după tine.
- Mama l-a luat pe Ursuleț în brațe și l-a așezat cu grijă pe umerii ei.
- Hopa sus! a spus ea. Cred că ți-au obosit lăbuțele.

Ursulețul nu mai fusese niciodată
atât de departe în pădure. Când
veneau bunicii în vizită, aceștia
spuneau mereu că „drumul e
destul de lung“, deși mergeau
întreaga zi.

Soarele apunea după munții de
dincolo de peștera Ursulețului.
Acum, aceștia păreau foarte
mici și foarte îndepărtați.

— Mi-e frică, mami, te rog,
nu mă părăsi.

— Te vei distra de minune, o
să vezi. La urma urmei, ei m-au
crescut pe mine, și au reușit de
minune asta, a zâmbit mama.

